a hegyek elfogynak vonulni, a völgyek megfagynak rendülni, de az én szeretetem nem fog elmúlni, békességem frigye nem fog megrendülni soha, így szólt az Úr vigasztaló szavaival az ő sokat szenvedett s most csupán nyolcat szemeinek. Istennek köszönet olvasandó ezen szavait nyitottam én most vigasztaló s fájdalomenyhítő balsamszerűnek a tisza-pásnál nyolcat szivetekre, szánó szalad, hiszen megatokon szépontelkülönek élő hatását az idő-szerint próféta szónak, mely az Istenben boldogultnak minszegy jelszava volt teljes életében, hiszen évertüek, mintha minden egyes lehelletével, szivének minden egyes dobbanásával azt mondotta volna: Hiszem és szeretem, a hegyek megtelhetnek el megrendülhet a föld, de az én szeretetem irántatok nem fog elmúlni, boldogságom frigye ti véletek nem fog megrendülni soha. S ime most megrendült a ti károtok boldogsága, e szétkoporsó ott mily véghelenül szétő szivet rejt magában, mely elszakadt, az élőtt egy szóbe élvezhetőtek, lelkeitekbe szivatatatok boldogító szavait. Különös, hogy kezén elkülönítettek fiatalok koporsója mellett sokkal magasabb szóval szólalnak meg szemeitek az elsőtöröő fájdalom, mint öregek halálakor, szeretek koporsója mellett, kik szulari szánni-tói szivet már megcsétek a szilvilágon; fiatalok halála úgy hat reánk, mint a kitelen kerekedett fergeteg, mely szinszétszaggatja ki az ifjú hajtásokat s a megdöbbentő fájdalom könyeket fakasztja szemeinkből a szerzendőtt mint sok szenvedés miatt; ha pedig öregek kiszünk a szemetőbe, szándékosan dúl a fájdalom szeblünkben, de megszégyenünk a természet törvényében, mely a fáradt utasokat pihenőre szólítja; pedig ha a fiatalokban sok szenvedéssel siratjuk, halott az öregekben valószínűt halszünk a sírba, ha a fiatalokat ifjú hajtásoknak neveszünk, amelyekből csak szemétjük a lombos galyakat, úgy az öregek halálával erős lombosabb törzs hullott a porba, amelynek más évszak is üdítő árnyékát. Értem jól a ti fájdalmatokat, szánó szalad, mely nem tud szépen csak csöndes szeretetbe elvadni, s nem tudjuk béklül ki a szeretet törvényével, hiszen sok évi boldogságot élvezettek családi törzsfáitok szeretetének üdítő árnyékában. Valóban mint a fa, mely csak árattal nyújthat fölfrissítő árnyékot, hogy ~~kiszenved~~ kivan szive a nap égető sugarainak s fáró levél nem bocsátja át az alatta pihenőre, úgy tevé ki a megboldogult is önmagát az élet tikkasztó napjának, hogy az élet terhét egyszer magára vévé örömeit egyedül szivétek pottosa. Ilyen volt az ő szeretete, még 75 éves korában is dolgozott s megvont magától-ok megoldódott talán élvezett - nem, a legnyugtalanabbat is megvonta magától, s kizsdött, fáradott ki évtek. Szeretett és dolgozott; ebből áll az ő egész élete, s tegyük hozzá: tartalomdús élete, mert életünk valódi tartalmát igazán csak képeri más mint a munka és a szeretet. Megelégedett volt, nem innét egyébb vágyat, mint azt a kört, hová Isten állította becsületes munkával kitölteni, s boldog volt, nem innét egyébb földi ábrándot, mint szeretni és szeretettni. A munkás kéz immár mozgásban nyugszik a koporsóban, most elvégezte az Isten által számára megszabott munkát, szivének a lángja is kialudt már, de a szeretet nem szünt meg, lelkének hűsége szeretettel fog örökösi fogadtatni, most kár ha hegyek omlanak s völgyek rendülnek s meg, de a szeretet nem fog elmúlni soha, a hűség frigye, melyet ti véletek kötött, az örökké tart. Ez vigasztalgon

1900. szeptember 7. Stekler Dávid.

Ven11/158